

Løn. Naar han nu har en Soldassistent, som f. Ex. er Krigscancellisecretair, og den fornemme Mand begjærer sig fritagen for sin Titel, men den lille Mand beholder sin, saa vil jo Assistenten faae Forrang for sine Foresatte (Stemmer: Det kan han ikke). Ja, saaledes staaer det for mig; han maa da aabenbart gaae først ind af Døren, fremfor den, som slet ingen Titel har. Naar vi nu see hen til Indtægten af Rangskatten, maa man lægge Mærke til, at den under Rigsaadet, om jeg mindes ret, var 51—52,000 Rb. om Aaret, og man vil altsaa see, at det er ret anstændigt, naar den nu under vore reducerede Forhold er indgaaet med 45,000 Rb. for 1868—69. Det er den glædelige Omstændighed ved denne Post, at den ikke, saaledes som de andre Kilder, synes at være bleven udtørret, idet den paa et Par Hundrede Rigsdaler nær har holdt sig, saaledes som den var anslaaet til, og der er jo al mulig Grund til at formode, at vi for det Finantsaar, som ender den 31te Marts iaar, ville see en meget betydelig Tilvæxt. Vi have, som sagt, i Finantsaaret 1868—69 indfaseret 44,676 Rb., og dette er endog efter Fradrag af Oppebørsels- og Sagsøgningsomkostninger. Oppebørselsudgiften til Rodemestrene i Kjøbenhavn udgjør 2 pCt., og deraf lære vi altsaa, at der i Kjøbenhavn svares 18,400 Rb. i Rangskat; det er fjønt af Hovedstaden, at den gaaer forud for Landet i at betale en saadan Skat. Derimod forekommer det mig besynderligt af denne Opgjørelse at see, at der er Sagsøgningsomkostninger, thi det er dog ubegribeligt, at Folk kunne være saa vrangvillige og uvillige, at de, naar de nyde et saa overordentligt Gode, da ikke ville betale en ringe Sum derfor. Dersom vi altsaa her skulde kunne vente en større Indtægt, saa have vi i Hof- og Statscalenderen en tydelig Anvisning paa, hvorledes man skal høre sig ad. Vi have f. Ex., om jeg mindes ret, 150 Kammerherrer, medens vi derimod ere saa uheldige kun at have c. 50 Hoffjærgemestre; dersom man nu udnævnte 120 Hoffjærgemestre, saa fik man en Indtægt af 8,400 Rb. til. Det kunde være ret interessant at see, og jeg troer virkelig, jeg skal give mig af med at undersøge det, hvorledes de forskjellige Brancher af Admini-

strationen ere forsynede med Titel- og Rangspersoner; det er saameget mindre et ørkesløst Arbejde, som vi deraf let kunne komme til at regne ud, hvilke Lønninger vi skulle af med, thi man maa jo altid tage Hensyn til, at en Mand med Rang maa leve paa en anden Maade end en Mand uden Rang. Det er alvorligt talt — troer jeg — en af de største Ulykker, som et Land kan lide af, at have et saa udviklet Rang- og Titelsystem, som vi have. Dette er efter min Mening saa skadeligt, at jeg virkelig vil bede det høitærede Thing om at overveje, om vi ikke ligefrem skulle gaae til at faae det afflasket og blive ved at vedtage en Lov, som sigter dertil, saalænge, til Titler og Rang tilsidt maae aldeles forsvinde; thi dette System er en uhyre Ulykke, som man ikke seer grant nok, men som jeg dog troer, Mange med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) ville finde at være en virkelig Kræftskade for vort Samfund.

Sager: Endskjøndt jeg ikke tvivler paa, at der jo er indkommet flere Ansøgninger om at erholde Titel og Rang, som det af den ærede Finantsminister blev antydet, troer jeg dog, at jeg som Embedsmand kan sige Ministeren og det hele Ministerium Tak, fordi det er fremkommet med dette Lovforslag. Vi Embedsmænd kunne da endelig komme ind paa en naturlig Tilstand som Saadanne; vi kunne da endelig faae Lov til at blive kaldte for, hvad vi ere, og behøve ikke at gaae omkring i Landet og høre paa falske Titulaturer, thi hvad ere vel disse Titler og denne Rang Andet? Det er jo i Grunden noget aldeles Intetfigende. Jeg troer ogsaa at kunne sige paa den Stands Begjæring, som jeg tilhører, at saadanne usunde Andragender om at faae Titel eller Rang ikke ere komne fra dens Side. Jeg troer, at der hos Underøvrighederne og hos Underdommerne omkring i Landet er en Trang tilstede til at blive kaldt for, hvad man er, og at vor Betydning ligger i det Betydningsfulde ved selve Embedet, og ikke deri, at vi have en Titel, der i de sociale Forhold i Grunden snarere sætter os ned end op; thi vi kunne jo dog alligevel ikke, naar vi skulle bevæge os omkring i vor Jurisdiction, hamle op med de